

SZAKMAI BESZÁMOLÓ

Projekt címe:	„NTP-SZKOLL-17-0015 Egészségtudományi Szakkollégium Tehetség Program 2017/2018-as tanévben
Pályázat kódja:	NTP-SZKOLL-17-0015
Rendezvény megnevezése:	Lehet-e boldogan élni fogyatékkal élőként?
Rendezvény időpontja, és helyszíne	2018.03.22.

Március 22-én a Laterum kollégiumban került megrendezésre az Egészségtudományi Szakkollégium szervezésében a „Lehet-e boldogan élni fogyatékkal élőként?” című vitaest, amelyen a fogyatékkal élőkkel foglalkozó különböző területeken munkálkodó szakemberek négy képviselője ismertette meg a résztvevőkkel, a fogyatékkal élő emberek jelenlegi helyzetét, kilátásait, a fejlesztés lehetőségeit, a külföldi és a magyar viszonylatok összehasonlításával kapcsolatos meglátásokat valamint számos pozitív és negatív példát hallhattunk az előadók saját életéből, személyes tapasztalataiból. A vitaest 4 résztvevője Hoffmann Judit paralimpikon, gyógypedagógus, Bali Boglárka, az ÉFOÉSZ Baranya megyei szervezetének elnöke, Harjáné dr. Brantmüller Éva, a PTE ETK adjunktusa és Dr. Máté Orsolya, a PTE ETK adjunktusa voltak. A moderátor szerepét Dr. Tigyiné dr. Pusztafalvi Henriette, a PTE ETK tudományos munkatársa töltötte be. Az est első részében a résztvevők bemutatkoztak és elmondták, mi volt az, ami erre a pályára sodorta őket. Volt, aki önmaga személyes érintettsége következtében, volt, aki a családja révén került kapcsolatba a témával, és ennek hatására vonódott be a fogyatékkal élőkkel foglalkozó tudományterület egy-egy szegmensébe. Már a bemutatkozások és a személyes történetek alapján érezhető volt, hogy a négy vitapartner és a moderátori szerepben jelenlévő Dr. Tigyiné dr. Pusztafalvi Henriette is milyen elhivatott ezen munkájával kapcsolatban, mennyire komolyan veszik ennek, a számunkra talán kevésbé ismert területnek a jelen helyzetét, problémáit és mennyire fontosnak tartják, hogy részt vegyenek olyan fórumokon, ahol szélesebb körrel tudják megismertetni a szellemileg és testileg sérült emberekkel kapcsolatos tényeket, társadalmi teendőket. Az est második részében egy valódi vitaest résztvevőivé váltunk, ahol a négy meghívott és a moderátor szinte „egymást szavába vágva” mesélték el, milyen is Magyarország helyzete, mennyire le vagyunk maradva a környező országokhoz képest a gondozásban és fejlesztésben, hogy a tapasztalataik hogyan támasztják alá a felsorolt tényeket. Egyrészt, élvezettel lehetett hallgatni, ahogy egymás mondandóját kiegészítve, esetenként megcáfolya vagy éppen alátámasztva adják át a tudásukat

a résztvevő felek, mindezt egy kifejezetten jó hangulatú párbeszéd közben. Másrészt, mi is egyre közelebb éreztük magunkat a témához, sokszor együtt nevetett, egyszerre hördült fel vagy hitetlenkedett a hallgatóság egy-egy elképesztő történet hallatán.

Kicsit közelebről megismerkedtünk a Down-szindrómával is. Én, és talán nem vagyok egyedül, a Down-szindrómáról annyit tudtam, hogy egy veleszületett kromoszóma rendellenesség, ami mentális fejlődési visszamaradottsággal és testi fejlődési zavarokkal járhat. Sosem foglalkoztam annál jobban a témával, mint amennyit akár a mostani, akár a korábbi tanulmányaim során megtudtam, megtanultam és egészen mostanáig, fel sem merült bennem, hogy ezen változtatnom kéne. A történetek azonban szinte testközelbe hozták őket, megtudtuk, hogy mennyi mindenre meg lehet őket, - a megfelelő fejlesztés segítségével - tanítani, hogy az érzelmi intelligenciájuk sokszor az „egészséges” ember szintje felett áll és azt, hogy mennyire fontos mind az ő, mind más fogyatékkal élő emberekre való odafigyelés, a fejlesztés, és hogy milyen elképesztő eredmények érhetőek el ezek segítségével. Ötleteket kaptunk arra, hogy hogyan is kéne velük valóban emberhez méltóan, nem pedig kirekesztett, normálistól eltérő lényként bánni. Felvetődött bennem a kérdés, hogy ha azok az emberek, - legyek az én vagy más olyan személy -, akinek nincs tapasztalata fogyatékkal élőkkel, jövődő szakemberként vajon képesek lennének-e megfelelően kezelni egy-egy felsorolt helyzetet, vagy megrémülnék és elkövetnék azokat a hibákat, amiket a legtöbben.

Talán ennek a vitaestnek lesz köszönhető, hogy képesek leszünk másképpen eljárni egy adott szituációban. A beszélgetés végül olyan hosszúra nyúlt, hogy kifutottunk az időből, és már a kérdésekre is alig maradt idő. Mindezzel együtt, én személy szerint, szívesen meghallgatnám az előadóknak a témával kapcsolatos további mondandóját is, hasonló keretek között, mert úgy érzem, ez számos további érdemi dologgal segíthetné majd akár a jövődőbeli munkánkat, bővítené a tudásunkat.

Pálovics Zsanett szakkollégista hallgató

 PÉCSI TUDOMÁNYEGYETEM
Egészségtudományi Kar

VITAEST

**Lehet-e boldogan élni
fogyatékkal élőként?**

Az Egészségtudományi Szakkollégium meghívja tagjait és az érdeklődőket következő estjére, amelyen a fogyatékkal élőkkel kapcsolatos mindennapi hitekről és tévhitekről esik szó.

2018. március 22. 17⁰⁰
Egészségtudományi Szakkollégium
szervezésében

Laterum Kollégium
Pécs, Hajnóczy út 37-39.
II. emeleti tanuló

Résztevők:
Hoffmann Judit
paralimpikon, gyógypedagógus

Bali Boglárka
ÉFOÉSZ Baranya megyei szervezet elnöke

Harjánné Dr. Brantmüller Éva
adjunktus PTE ETK

Dr. Máté Orsolya
adjunktus PTE ETK

Moderátor:
Dr. Pusztafalvi Henriette
tudományos munkatárs PTE ETK

A rendezvényt az Emberi Erőforrások Minisztériuma
Nemzeti Tehetségprogramja támogatja
(NTP-SZKOLL-17-0015).

